

[Knud Kristensen.]

paa længere Sigt er dette maaske endda tvivlsomt, men der er Tusinder og atter Tusinder af Smaaakaarshjem, som det vil bringe i en endnu vanskeligere Stilling. Det er ogsaa en Handling, hvis Følger vil blive en betydelig Forøgelse af de offentlige Udgifter.

Nu kan man ganske vist sige, og sige med Rette, at den Vej, jeg pegede paa ved første Behandling af Finanslovsforslaget, ogsaa vilde have en Forøgelse af Udgifterne til Følge, men det, som er det tragiske ved denne Forhøjelse af Udgifterne, er, at den ikke medfører en Forbedring af de daarligst stillede Kaar, men kun stort set en delvis Afbødning af de Vanskeligheder, Løn- og Prisstigningen har medført.

Men det, som nu i særlig Grad samler Interessen om sig, er de forestaaende Valg. Nu er det Vælgerne, som har Ordet. Det er en Ret, de har, men det er ogsaa et Ansvar, og Ansvaret ligger i det at benytte sin Ret og benytte den paa rette Maade. Folkestyret betyder, at Folket selv skal styre Landet. Derfor er det Landets og hele Folkets Interesse, man ved Stemmeafgivningen skal have for Øje. Ret og Rimelighed, ikke egne Klasse- eller Partiinteresser, maa være Maalet.

Men de, der taler og skriver for Vælgerne, har ogsaa deres Ansvar. Det har stor Betydning, at de ikke ophidser Befolkningsklasserne mod hverandre, saa de kommer til at betragte hverandre som Fjender. Vi kan have og har ofte forskellige Meninger, kan være Modstandere baade i det ene og det andet Spørgsmaal, men vi er dog Landsmænd, og trods alle Modsætninger er der mere, der samler, end der skiller; det maa vi heller ikke under den nu stundende Valgkamp glemme. Holder vi os dette for Øje, vil vi dermed styrke det folkelige Selvstyre, vi sætter Pris paa, og som bærer saa rige Muligheder i sig.

Det Valg, vi nu staar over for, kommer til at foregaa under Forhold, som er helt forskellige fra, hvad vi tidligere har kendt. Derfor er de Spørgsmaal, vi ved Valget skal afgøre, af en helt anden Karakter end under normale Forhold. Valget staar denne Gang ikke for og mod Regeringen. Det gælder ikke enkelte store Mærkesager, det gælder ikke i første Linie det, som skiller de samarbejdende Partier; nej, det, det først og fremmest kommer an paa, er, om man vil støtte og styrke den Indsats og det Arbejde som Helhed, der af disse

Partier er gjort og frøedeles skal gøres for at vogte og værne vor nationale Frihed og Selvbestemmelsesret, saa vi kan bevare saa meget af den, som det under de givne Forhold er muligt, og genvinde den fuldt og helt, naar Tiden dertil er inde. Dernæst, om man vil styrke og befæste det Folkestyre, som for os rummer saa store Værdier, naar det bliver udført paa rette Maade, og endelig, om man vil anerkende det Arbejde, som er gjort gennem Sammenhold og Solidaritet for at bære de Byrder og overvinde de Vanskeligheder, Tiden fører med sig.

For de Vælgere, som ønsker at støtte en saadan Politik, er det det naturligste, at de lægger deres Stemmer paa det af de samarbejdende Partier, hvis Grundsynspunkter de i øvrigt føler sig mest tiltalt af. Jeg skal i denne Forbindelse kun henviser til de Grundlinier af national, demokratisk, liberal og social Art, som Venstre bygger sin Samfundsopfattelse og sin Politik paa.

Ole Bjørn Kraft: I tre Aar af Valgperiodens fire har det politiske Liv i Danmark været bestemt af Samarbejdet mellem fem Partier, der i Rigsdagen repræsenterer den alt overvejende Del af det danske Folk. Det kan synes en hel Revolution, men det er muligt, at Eftertiden over for Nutiden vil kunne hævde, at dette Samarbejde ikke betød et Brud paa en Udvikling, men en Kulmination, en af Begivenhederne fremkaldt yderste Konsekvens af en Tendens, som allerede var synlig ogsaa inden Krigens Aar. Mod Samarbejde peger Tidens Viser. Samarbejdet er blevet den Form, som Tiden kræver paa saa at sige alle Livets Omraader: tekniske, økonomiske, sociale. Hvorledes Fremtidens Form for vor politiske Gerning end vil blive, vil den faa sit Præg og sin Retning af den Udvikling, som Folk og Styre har gennemlevet sammen i denne Tid i en levende Følelse af et fælles Ansvar for vort Land. Vi har i denne Tid set, hvad der er stort, og hvad der er smaat, hvad vi kan miste med et Smil, og hvad vi aldrig vil give Afkald paa.

Det Valg, der stunder til, vil blive et enestaaende, et historisk Valg, enestaaende ved de Omstændigheder, under hvilke det afholdes, enestaaende ogsaa ved det Fællesskab, hvormed de fem Partiers Rigsdagsmedlemmer peger enigt paa Valgets afgørende Maal og Mening. Enestaaende vil det ogsaa tegne sig, dertil har jeg den fulde Tillid og Forvisning. Naar det engang er afsluttet, vil det give et Vidnesbyrd om det